

SCHIMBARE DE MANAGEMENT

H.C. Andrei

**Evolutia rasei trebuie ajutata din cind in cind daca vrem sa
supravietuim. Si conflictul este cea mai rapida cale.**

SCHIMBARE DE MANAGEMENT

© Copyright Hidegcuti Catalin

- Coridorul sigur. Echipa doi să înainteze!

Cinci siluete îmbrăcate în armuri de luptă, cu puști de asalt și lansator de grenade sub țevă se mișcă rapid de-a lungul coridorului tăiat în stâncă și reînforțat cu bare de carbon. Au pătruns într-o sală largă, plină de echipamente sofisticate de cercetare, dar cu nici un apărător uman.

Cum au pus piciorul în încăpere se auzi un piuit și arme automate se activează din toți pereții umplând sala cu gaze otrăvitoare în timp ce altele o umpleau cu proiectile ucigașe. Dar soldații din Forța de Combatere Planetară erau cu toții veterani hârșiți în zeci de bătălii. În câteva minute armele au fost localizate și scoase din funcțiune cu eficiență. Doar erau cei mai buni!

Erau FCP.

Adrin Stenval, în centrul de control al fortăreței aeriene, stătea încordat în fața panourilor cu monitoare, aparate de localizare și control prelucrând datele transmise de soldații aflați în misiune. Enorma fortăreață militară plană în apropierea muntelui care, după părerea eșaloanelor de comandă, era refugiul Inamicului Planetar Numărul Unu.

Totul începuse la sfârșitul anului 2009. Timp de doi ani nimic important nu se mai întâmplase în lume. Războiul împotriva terorismului se sfârșise la mijlocul anului 2007 când șeful teroriștilor a fost ucis în timpul unei acțiuni în munții Pakistanului. Chiar dacă moartea sa îl transformase într-un martir două atentate nereușite în numele său, scăzuseră apetitul teroriștilor. Tot atunci americanii intraseră și distruseseră ultimele bastioane care adăposteau teroriști, sau le cumpăraseră alianțele. Cei care continuau să se opună SUA nu mai aveau putere reală în termeni militari și economici și astfel 2007 și 2008 au fost doi ani de pace. Mai existau bineînțeles conflicte sau dezastre locale dar acestea erau ușor de controlat.

Dar în acel sfârșit de 2009 toate s-au schimbat.

Primul semnal a fost folosirea de către lorzii drogurilor a unor noi tehnologii de tip stealth care le permitea să-și treacă avioanele nevăzuți chiar sub nasul radarele oficiale. Și aduceau cu ei noi tipuri de droguri. Degradarea societății umane a atins un nou apogeu. În același timp mai multe țări mici au început să folosească motoare mult mai performante și tehnologii de ascundere electronice nemaiîntâlnite.

Riposta americanilor a fost rapidă, ei încercând să intre cu trupe speciale în țările în cauză. Dar se treziră în fața unei opoziții puternice din partea țărilor care nu agreau dominația americană, în special China și Rusia.

Un val de uimire a trecut prin lume deoarece politica Rusiei părea să fie una de apropiere față de Statele Unite ale Americii.

Apoi rușii au împins spre piața mondială o grămadă de energie ieftină și materiale mai bune și mai rezistente decât cele prezente până atunci. Nu după mult timp la fel a făcut și China. Piața economică s-a schimbat brusc, cunoscând suișuri și coborâșuri senzaționale într-un timp foarte scurt, China și Rusia sărind pe primele locuri ca puteri economice ale lumii.

Următorii trei ani au văzut reinstaurarea războiului rece mai ales după ce spionii americani au fost prinși încercând să fure tehnologiile secrete ale celorlalți. Nereușind și-au scos propriile produse din seifuri. Tehnologii închise acolo cu ani în urmă considerate nefiind necesare la vremea respectivă.

Organizațiile teroriste au reapărut folosind și ele tehnologii avansate, ba chiar foarte avansate: bombe cu radiație, explozibili complet indetectabili, rachete de atac de umăr sol-aer cu autonomie de 300 km. Arme cu care s-au impus ca o forță de luat în seamă în noua lume care se forma. Startul noului război rece fusese dat.

Următorii cincisprezece ani au fost ani de teroare pentru civilizația umană. Supraputerile încercau să împartă din nou lumea. Dar de data asta era mult mai greu, deoarece aproape orice stat avea acces la tehnologii care ar fi putut declanșa un holocaust nuclear.

Tehnologia a cunoscut progrese rapide împingând rasa umană, cu, sau fără acordul ei, într-o nouă eră. În cei cincisprezece ani au fost instalate baze pe Lună, în adâncul oceanelor, chiar și îndepărtatul Marte a fost colonizat de o mică expediție.

Stațiile spațiale mici cu puțini oameni la bord care gravitau în jurul Pământului au fost înlocuite cu habitaturi - adevărate orașe spațiale. Rusia și Uniunea Europeană – chiar dacă trunchiată – au devenit o alianță economică. Evoluția tehnologică continua într-un ritm uimitor, mai ales din cauză că majoritatea superputerilor pompaseră din nou sute de miliarde de euro/dolari în cercetările secrete.

Numai era vorba de un conflict ce cuprindea doar teritoriul terestru ci de o luptă pentru dominația Sistemului Solar.

După cincisprezece ani a apărut o serie de informații și analize extrem de interesante de la cercetători străini și date de la unele organizații teroriste. Toate indicau un fel de sursă comună a inovațiilor tehnologice vândute rușilor, chinezilor și teroriștilor încă din primul deceniu a mileniului trei. Bani și datele, au fost urmăriți pe cât se mai putea. Cercetările au scos la iveală posibilitatea ca o singură organizație să fie în spatele tuturor mișcărilor.

Le-a trebuit agențiilor secrete aproape trei ani ca să descopere cine era în spatele tehnologiei. Tot în acest timp a fost constituită – la început cu oarecare reclutanță din partea participanților – și Forța de Combatere Planetară. Aceasta a primit însărcinarea să descopere acest nou inamic necunoscut, care activa pe

toate planurile: politic, economic, tehnologic și financiar. Și care folosea toate mijloacele posibile pentru destabilizare: droguri, violență, terorism, acționând pe întreaga suprafață a globului pământesc.

Inamicul nu dorea să fie descoperit și folosea toate trucurile imaginabile pentru a-i încurca pe agenți. Această luptă se dovedi distrugătoare pentru toți, deoarece inamicul ascuns apela inclusiv la acte teroriste violente pentru a-și păstra identitatea ascunsă. Este foarte greu să prinzi pe cineva care nici măcar nu ai idee cum arată sau cine este.

O rază de speranță privind locația cartierului general al inamicului nevăzut, a început să mijască când, cu o lună în urmă, după distrugerea multor dintre bazele sale din America de Sud și Africa, s-a descoperit un transport de focoase nucleare lângă un masiv muntos din Rusia.

Forța de Combateră Planetară își trimise în zonă două fortărețe aeriene. Aceste baze militare zburătoare reprezintă cele mai bune și mai avansate tehnologii militare ale umanității, luând locul portavioanelor din anii '90. Dotate cu cele mai performante aparate de locație, radare, armament deservit uman sau de roboți militari și scuturi antiradiație, păzite de alte zeci de fregate zburătoare puteau să țină piept oricărei amenințări, chiar și unui atac nuclear direct.

Odată ajunse la destinație au localizat o bază miliatră clandestină de mari dimensiuni.

A urmat o bătălie furtunoasă contra apărării de la sol. Pe zeci de kilometri pătrați nu a mai rămas un centimetru neatins. Una din fortărețele zburătoare a fost doborâtă când F.C.P a folosit armele orbitale împotriva "străinului", iar acesta a preluat controlul asupra tunului orbital întorcându-l împotriva Forței de Combateră Planetară.

Dar regimentele de infanterie mecanizată și commando au împins teroriștii în interiorul muntelui, unde nici măcar armele orbitale nu îi puteau atinge. Infanteria rămăsese singurul mod de a pătrunde în munte și al prinde pe "inamic".

Introspectiva lui Adrin se termină atunci când căpitanul fortăreței îi transmite ordinul de a coborî la sol. Generalul Troya îl ceruse pe el în mod specific. Nedumerit, se prezentă pe o punte de lansare de unde îl preluă un transportor blindat rapid în formă de cutie. Cu zgâlțâielile de rigoare, transportoarele nu erau vehicule de lux, îl depuse pe Adrin la intrarea unui tunel săpat direct în stâncă.

O echipă de infanteriști ai F.C.P. îl aștepta cu armele pregătite pentru a-l escorta în interior. Erau încă într-o zonă de război și nu se știa ce surprize le plănuiau proprietarii muntelui.

După ce trecură printr-un adevărat complex de locuit, stații de cercetări și hangare enorme, Adrin se convinse că într-adevăr descoperiseră centrul de

comandă a inamicului. Însă până acum nu luaseră nici un prizonier. După luptele inițiale apărătorii umani parcă se evaporaseră, infanteria luptase aproape în totalitate doar cu mașini.

Echipa se opri în fața unui perete din titaniu masiv. Generalul Troya îmbrăcat în ținută de luptă, cu cască în mâini și fața transpirată îl aștepta acolo nerăbdător, împreună cu o altă echipă de commando. Chiar și în F.P.C. ei reprezentau elita trupelor speciale.

Îi arată peretele. Acolo, încastrat în stâncă, se afla un panou de control care afișa numele său deasupra unui punct de control retinal.

- Atașat Adrin, se pare că cineva te aștepta. Poți explica în vre-un fel situația?

- Nu înțeleg generale. Ce pot să vă spun este că nu am fost niciodată aici, și nici nu am știut de existența acestui loc.

Generalul îl bătu pe umăr:

- Știu asta. În timpul serviciului ai fost ținut sub observație. Dar ar trebui să încerci scannerul. Să vedem ce se întâmplă. Cineva l-a pus aici cu un scop.

Raza scannerului îl cercetă pe Adrin comparând tiparul ochiului său cu cele înregistrate în memoria sa. Se auzi un piuit scurt ca și cum ar fi fost o confirmare, dar în rest nu se întâmplă nimic.

- Probabil a fost o glumă proastă – își dădu cu părerea Adrin după câteva minute în care nu se întâmplă nimic

Nici nu termină bine de vorbit, când un alt fel de sunet se auzi, aproape de limita percepției umane și se pare că și peste ea, deoarece o durere ascuțită și senzații de vomă îi apucară pe toți. Soldații se zvârcoleau la pământ fără ca echipamentul lor sofisticat să le poată oferi protecție. Apoi un altfel de sunet fulgeră printre ei ca o undă incandescentă.

Cu toții își pierdură cunoștința.

O ușită mică se contură în peretele de titaniu și se deschise fără sunet. Un om cam în vârstă de vre-o 60 de ani, într-un costum negru și păr alb, tăiat scurt, ieși prin ea. Clătină din cap la vederea mândrilor comando fără cunoștință și se apropie de Adrin. Scoase un mic dispozitiv din buzunar și îl lipi de tâmpla lui. Acesta își reveni imediat.

- Cine ești? îl întrebă Adrin când văzu din nou clar.

Necunoscutul îndreptă un pistol spre el.

- Mișcă, nu prea avem mult timp!

- Și dacă nu vreau?

- Te poți mișca sau poți muri.

Adrin se supuse, șovăitor, pentru că picioarele nu îl prea ascultau. O luă înaintea străinului. În adâncul sufletului spera ca acesta să facă o greșeală pentru

a încerca să scape de el. Nu reuși, deoarece celălalt nu făcu absolut nici o greșeală, cât de mică.

- Ce s-a întâmplat cu infanteriștii? întrebă Adrin
- I-am lovit cu o undă de ultrasunete mai speciale pe care corpul o sesizează doar la nivel fiziologic. Apoi cu un puls concentrat. Mulțumit?
- Deloc. Ce vrei de la mine?
- De fapt, un singur lucru. Dar nu cred că este locul potrivit pentru explicații. Colegii tăi se vor trezi în câteva minute și vreau să fim cât mai departe de locul acesta când o vor face.

Necunoscutul îl împinse înainte de-a lungul coridorului până ajunseră într-un alt tunel unde un mag-tren suspendat pe șine părea că îi așteaptă.

Ușa capsulei se deschise și cei doi intrară. Tânărul fu impresionat de interiorul luxos al capsulei. Cabina era căptușită cu piele, de-a lungul pereților erau canapele confortabile capitonate cu piele. Într-un colț se afla chiar și un băruleț iar pe jos un covor moale înăbușea orice zgomot. Călătoria nu dură mai mult de cinci minute dar având în vedere viteza cu care se deplasa un mag-tren, Adrin nu se putea hazarda să estimeze cât de mult coborâseră în interiorul muntelui.

La fel ca pornirea, oprirea se făcu lin și aproape fără nici o dezaccelerare sesizabilă. Cei doi coborâră într-o antecameră cu mai multe birouri secretariale. Pe peretele opus văzu o ușă de lemn foarte frumos gravată cu motive mistice.

Primul impuls a lui Adrin a fost să râdă. De ce naiba să te chinui barând drumul cu o ușă de lemn care ar fi putut fi spartă atât de ușor?

Străinul își trecu mâna peste un senzor și ușa se deschise. Atunci văzu Adrin grosimea ușii și realizează că doar părțile exterioare erau din lemn de stejar frumos încrustate iar interiorul din metal, probabil titaniu. Ai fi avut nevoie de un tăietor greu cu plasmă ca să treci de ea. Inteligent.

Intrară într-o cameră enormă. Un adevărat centru de comandă cu zeci de ecrane, displayuri și console de lucru de toate mărimile. Majoritatea prezentând imagini din jurul muntelui cu asaltul Forței de Combatere Planetară, altele arătau imagini a Pământului din spațiu, iar altele imagini a unor obiective militare atacate de trupe mercenare necunoscute. În mijlocul sălii trona un imens display holografic care arăta Pământul, o mulțime de simboluri iluminând globul fiecare cu însemnătatea lui, de la chestii pe care atașatul le recunoștea, cum erau cele reprezentând nave de luptă sau armele orbitale la pictograme complet necunoscute.

- Sunt impresionat – recunosc Adrin – dar asta nu schimbă nimic. Curând Forța de Combatere Planetară îți va ocupa sediul și atunci să te văd.

- Da, în curând F.C.P. îmi va ocupa muntele. Nu va fi atât de ușor pe cât crezi tu. Mai există destule sisteme de apărare îngropate în stâncă a căror glas nu

I-ați auzit încă. Dar sfârșitul este inevitabil. Înainte însă aș dori să avem o mică discuție. Așează-te – îți arată singurul fotoliu la o masă rotundă.

- Sunt chiar curios să aud, ce am avea de discutat noi doi! Dar nu ești cam singur pe aici? Nu-ți văd armata!

- Colaboratorii mei au părăsit cu toții muntele. Nu avea rost să îi pun în pericol și pe ei. Eu am alte priorități. Acum stai jos.

- Să te aud; mormăi Adrin după ce se așează reclutant în fotoliu.

- Cu mulți ani în urmă am privit cum ritmul de dezvoltare a civilizației umane scade. Vezi tu, starea de conflict a însuflețit întotdeauna progresul. Cum se spune, « necesitatea e mama invenției ». La timpuri de restriște mintea umană a excelat întotdeauna în găsirea de noi soluții. Din păcate doar pentru că oamenii se simt în siguranță nu înseamnă că pericolele se termină atât de ușor. Aș vrea să vezi ce am descoperit în 2003 în taigaua rusească.

Adrin privi mai bine către displayul enorm indicat de bătrân. Se putea vedea un munte, iar pe coasta lui se putea vedea rămășițe a ceva neidentificat. Factorul de mărire se intensifică asupra rămășițelor și se putură vedea mai bine detaliile. Pentru cineva ca Adrin concluziile săreau în ochi.

Nu erau umane, nici o mână umană nu ar fi putut produce la o asemenea scară o asemenea structură fină, plină de nervuri ce semăna cu pielea unei balene.

- Este o navă extraterestră.

- Exact.

- Și unde este problema? De câțiva ani buni știm că nu suntem singuri în Univers. Nu mai este o noutate.

- Nu era la fel, pe vremea mea. Chiar din cauza operațiunilor mele, S.E.T.I. a primit mai multe fonduri. Dar să știi tu că amicii noștri din guvern știau de ceva vreme de existența extratereștrilor. Chiar găsiseră și ei o navă. Demult, lucram pentru ei și aveam acces la o mulțime de informații. Rapoartele spuneau că E.T. din afară sunt neutrii. Se pare că unele celule de memorie au putut fi citite. Din păcate se pare că sunt mai multe rase, pe acolo, prin galaxie.

- Vrei să spui că dețineau dovezi de la mai multe rase? atașatul deveni atent.

- De la două rase. Dar doar o singură navă.

- O secundă. Nava pe care ai găsit-o tu era diferită.

- Navele provin de la două rase diferite. Eu am reușit să recuperez bănci de date aproape intacte – făcu un semn și imagini începură să se perinde pe ecran – Privește!

Structurile comparative ale celor două nave începură să se învârtă pe ecran, astfel încât se puteau vedea din toate unghiurile.

- Ar putea fi de la aceeași civilizație dar tipuri diferite; murmură atașatul

Nici măcar Adrin nu credea ceea ce spunea. Majoritatea structurilor navelor de pe Pământ urmau aceleași linii generale chiar dacă erau din clase diferite și

aparțineau unor națiuni diferite. Dar cine știe cum putea gândi o rasă străină? Poate la ei fiecare clasă de nave era gândită în mod total diferit.

- Nu prea cred tinere. Am controlat fișierele cu obiecte găsite în prima navă și diferă față de ceea ce am găsit eu.

- Ați reușit să intrați în fișierele agenției care se ocupă de cercetare în domeniu? – respectul pentru străin cresc. Era foarte greu, aproape imposibil, să intri în fișierele secrete ale Agenției.

- Sunt destul de inventiv, crede-mă. Și am colaboratori iscusiți.

- Deci, avem două rase străine în spațiu. Nu mi se pare o veste atât de înfricoșătoare încât să hărțuiești rasa umană pentru atâta timp.

- Nu ascuți până la sfârșit tinere. Privește în continuare.

O mulțime de scene apărură pe toate panourile din sală. Arme, trofee, însemne ciudate pe o jumătate, iar pe cealaltă jumătate linii ușoare, line și bine definite.

- O parte dintre ele sunt de pe nava găsită de Agenție iar celelalte de pe nava pe care am găsit-o eu. Spune-mi, vezi vre-o diferență?

- Evidentă – se foi Adrin în fotoliu – rasa găsită de tine este războinică.

- Nu ești așa de prost pe cât pari – îl ironiză celălalt - da, sunt războinici. De fapt nu sunt numai războinici ci niște ucigași cu sânge rece. Le-am decodat o parte din fișierele din ordinatorul de bord. Nu vrei să știi ce am găsit acolo.

- Atunci avem o problemă. Și încă una extrem de gravă.

- Exact tinere. Se pare că nava pe care am găsit-o este doar una de explorare. Undeva acolo în spațiu mai există altele ca ea, dar mult mai puternice și mai mari. O întreagă flotă.

- De ce nu te-ai dus la autorități cu descoperirile tale?

- Cine a spus că nu m-am dus. M-au luat în derândere. Au spus că delirez. Ei știau deja de ceilalți și nu îi considerau un pericol. Mi-au luat notițele și o parte din probe, după care, când au văzut că nu vreau să tac, au încercat să mă omoare. Spuneau că lumea nu este pregătită pentru asemenea tehnologii. Dar ei le-au folosit în secret, fără să spună nimănui. Acestea erau, și încă mai sunt autoritățile. Puterile din umbră.

- Îmi este greu să te cred; clătină Adrin din cap.

- Te înțeleg. Dar avem încă o problemă gravă. Materialele pe care le-am introdus pe piață sunt copii nereușite a celor găsite pe nava extraterestră. La fel și sursele de energie. Chiar și fortăreața voastră aeriană are blindajul făcut din aceleași materiale foarte puțin îmbunătățite. Tehnologic vorbind, am reușit doar un mic salt în direcția lor. De aceea este nevoie de această campanie. Pentru ca omenirea să progreseze cât mai repede posibil. Dacă nu, atunci când “prieteni” noștri din spațiu vor veni nu vom avea nici o șansă. Prioritatea absolută, a noastră, a tuturor trebuie să fie supraviețuirea speciei umane. Până ce suntem

într-un singur sistem solar și sub amenințarea unei rase mult mai avansate nu ne putem permite să ne relaxăm. Nici măcar o secundă. Dacă accepți propunerea mea vei afla mai multe.

- Despre ce propunere tot vorbești, dar nu o spui?
- Este foarte simplu. Vreau să-mi preiei cauza.
- Ce? -exclamă Adrin- Ești nebun! Chiar crezi că am înnebunit?

- De fapt cred că vei accepta oferta. Știu că ești unul dintre cei mai buni analiști care există și ai fost instrumental în găsirea mea. Poate stai mai rău cu stofa de conducător dar vei avea niște colaboratori excelenți. Munca trebuie continuată. Ți-am zis că progresul trebuie să continue dacă vrem să supraviețuim ca specie. Nu vei fi singur, rețeaua noastră se întinde pe toată suprafața globului. Vei fi surprins câți doresc să ne ajute.

- Pun pariu că mulți dintre ei nu știu cine sunteți.

- Adevărat, nu toți cunosc toate activitățile noastre, dar cu toții știu care este cauza. Îți ofer o șansă unică tinere. Gândește-te bine, tu vei alege forma în care vor continua “ostilitățile”. Dacă nu vrei distrugeri, nu vor fi distrugeri. Dar îți pot spune din experiența proprie că oamenii nu sunt mobilizați atât de ușor. Trebuie să-ți aduci aminte ce este în joc, supraviețuirea umanității este prioritatea numărul unu. O întreagă rasă este mai importantă decât oricare individ sau indivizi. Câteodată, unii trebuie să sufere ca rasa să supraviețuiască.

Imaginile de pe displayuri continuau să se perinde. Imaginația sa bogată nu avu probleme să “vadă” ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi venit extraterestrii. Adrin păru că se gândește pentru mai multe minute. Decizia nu a fost ușoară dar i se păru cea mai bună.

- Accept. Dar eu voi hotărî acțiunile organizației.

Străinul zâmbi, de parcă i s-ar fi luat o piatră de pe inimă.

- Bineînțeles. Și îți mulțumesc.

- Ceea ce nu înțeleg este de ce ai nevoie de mine. Nu ești chiar atât de bătrân încât să ai nevoie de un înlocuitor.

- Timpul meu este pe sfârșite, de fapt se termină chiar acum. Dacă mă cred mort, F.C.P. se va liniști și a doua parte a planului va putea intra în funcțiune. Nu te neliniști, am avut tot ce aș fi putut avea în viață. Acum trebuie să mă retrag iar tu trebui să pleci de aici înainte ca amicii tăi să ajungă la noi. Nu mai este destul timp să-ți mai dau detalii dar sunt alții care îți vor explica situația mult mai bine.

Înainte să poată comenta ceva, niște curele îl strânseseră pe atașat de scaun și o deschizătură apăru la picioarele lui. Scaunul alunecă prin ea și intră într-un tub magnetic. Strigătul de surpriză și furie a lui Adrin au fost înghițite de bangu-ul sonic al capsulei.

Câteva minute, care i se părură nesfârșite, apoi capsula se opri brusc trântindu-l în legături și se trezi în cușeta unei mici navete. Curelele i s-au dezlegat automat în clipa următoare.

- Deci ne-a venit marfa!

Un tip grăsun îl studia de pe un scaun confortabil care domina cabina de comandă similară cu cea a navetelor F.C.P.

- Ar fi mai bine să stai liniștit, ne va fi greu să dispărem fără să fim descoperiți cu toată aglomerația care este afară.

Fără să mai spună un cuvânt, grăsunul își învârti scaunul și își concentră întreaga atenție asupra tabloului de comandă.

Naveta țâșni dintr-o punte de lansare bine camunflată în unul dintre versanții stâncoși care înconjurau muntele. Un câmp de bruiaj activ în jurul ei o ascundea de senzorii fortăreței zburătoare. Doar un vânător singuratic avu norocul să se afle în împrejurimi când ieși și o reperă vizual. Fără să mai raporteze, se repezi după ea. Nu reuși nici o fixare cu sistemul de ghidare și încercă abordarea directă.

Zeci de proiectile împânziră aerul dintre cele două aeronave.

- La naiba – înjură grăsunul când naveta se clatină sub impactul unor proiectile.

Dar cel care construisese naveta prevăzuse și o asemenea situație. Armura navetei era groasă și un tun automatic culisă în partea posterioară răspunzând foc cu foc vânătorului.

- Na, ia asta – sudui grăsunul după ce împrăștie câteva proiectile – Hei partener, ajută-mă și tu un pic. Uite, astea sunt comenzile pentru tunul din spate. Dezintegrează-l.

Comenzile îi erau puțin nefamiliare lui Adrin dar ușor de folosit. Vânătorul făcu greșeala de a încerca să lanseze o rachetă cu achiziție vizuală și rămase pe aceeași traiectorie câteva secunde. Destul ca să încaseze în bot patru proiectile. Explozia scutură și naveta care devie imperceptibil de pe curs, dar pilotul o redresă repede. Rămasă fără urmăritori naveta deveni repede un punct la orizont.

- De ce a rămas? Putea să scape – murmură Adrin pentru sine referindu-se la bătrânul necunoscut.

- Un capitol din luptă s-a încheiat. Altul trebuie să se deschidă. Dacă ești aici, atunci trebuie să fii noul comandant. Și nu-ți fă griji pentru bătrân. Își poartă el singur de grijă – vocea îi tremură ușor când vorbea. Ținuse la bătrân - Acum comandante, să îți arăt noua noastră bază – mai spuse grăsunul.

Turboboosterele intrară în funcțiune și naveta începu să se ridice îndreptându-se spre Lună.